

гърди на ръката минуваха от единия бръгъ на другия. Но отдолу, единъ метъръ подъ тѣхъ, се стрѣмѣха черни, шумящи сърдити талази, като буйнитѣ вълни на една душа, която забуля едно хладнокръвно лице. По турския бръгъ на близко разстояние се мержелѣха малки дървени колиби, прилични отдалечъ на гробове срѣдъ пуститѣ и голи пространства, покрити сега съ снѣжна пелена. Но нощемъ малки огънчета весело блещукаха въ тѣхъ, и неодолимо влѣчеха погледа на пѣтника, който сега се скиташе изъ тъмнината на влашкия бръгъ.

Тая нощъ скитникъ бѣше Македонски.

Той сега се бѣше предрѣшилъ на сжщъ селянинъ, съ гугла и влашки кожухъ. Едничкото нѣщо, що го отличаваше отъ истинскитѣ селяни, бѣше револвертъ, който една опитна ржка можеше да напипа отзадъ подъ кожуха му.

Часътъ бѣше деветъ или десетъ. Ледовитъ вѣтъръ духаше въ пустинята.

Македонски стоеше неподвиженъ на бръга, съ очи впити въ червеничкитѣ огънове на караулитѣ. Би казалъ чловѣкъ, че това е нѣкой замръзналъ на поста си солдатинъ.

Изъ единъ пѣтъ тая неподвижна фигура се помръдна въ дрезгавия мракъ и закричи къмъ Дунава.

Слѣзе по слабата наклонность на бръга и опипомъ зе да стѣпя по щърбавия ледъ, като се опираше на тояга, въоръжена съ остъръ бодъ на долния край. Нѣмаше нищо по-страшно, по-тайнствено и по-зловещо отъ тая черна сѣнка, която срѣдъ нощта като привидѣние се мърдаше надъ задрѣмалата бездна.

Македонски вървѣше направо, безъ пѣтъ.

Безшумно умираха стѣпкитѣ му по дебелията ледена кора. Само тоягата издаваше равномерно глухъ, остъръ звукъ при всѣко забиване въ леда. Когато Македонски дойде до срѣдата, той си обърна гърба на сѣвероизточния студенъ вѣтъръ и застана неподвиженъ тамъ, за да си почине малко, защото пѣтътъ, що бѣше изминалъ, ако и кжсъ, поради неравната си и грапава повърхность, го умори ужасно. Вратътъ и гърдитѣ му бѣха облѣни съ потъ.

Вѣтърътъ се духаше и пълнѣше нощната самотия съ гробовенъ шумъ. Това бѣше погребално пѣние надъ единъ мъртвецъ, покритъ съ бѣла плащаница.

Македонски отдъхна и пакъ завървѣ тихо, равномерно, бодро.

Тутакси на пѣтя му се изпрѣчи една черна ивица. Тая ивица се протакаше надлѣжъ по течението на Дунава, и краятъ